

Б4671

1925

кн. 3

ДЕПОЗИТНИ

1925

2024

СКИ УРОЦИ

6 СЕПТЕМВРИЙ 1925 ГОДИНА

ЖИВОТА ХРИСТОВЪ

(продължение)

Пров. 1957 г.

Ако иска нѣкой да прави Него-
вата воля ще познае за поучението
дали е отъ Бога или азъ отъ себе
си говоря" (Исусъ)

Иоанъ 7. 17

Дарбитѣ на 26 Септемврий (13 сѣбота) сж
опредѣлени за мисията между индийцитѣ
ИНКИ

ХРИСТИЯНСКО АДВЕНТНО ОБЩЕСТВО
София — Пощенска кутия № 169.

AMERICAN
LIBRARY
1897

AMERICAN LIBRARY

БИБЛЕЙСКИ УРОЦИ

отъ 4 Юлий до 26 Септемврий 1925 г.

1 УРОКЪ — 4 Юлий

Петъ притчи: за синаповото семе, за кваса, за имането въ нивата, за бисера, за невода.
Мат. 13, 31—35. 44—53.

Въведение

По-раншнитѣ притчи ни показаха препятствията, които пречатъ на установяването и разширението на Божието царство. Неопитниятъ не може да разбере това. Защо не употребява Богъ своитѣ могъщи средства? Исусъ обяснява, че вънкашни средства сж за отхвърляне. Божието царство е едно царство на Духа и трѣбва да се развие по силата на вътрешния си животъ. Божието царство лежи въ дълбочината, иска да бжде търсено и завоювано. Решающе е не хубавото начало, а едва края, пресѣването.

Въпроси

1. Какъ си представяха юдеитѣ царството на Месия? Мар. 11, 10. Каква картина ни показва обаче настоящето?
2. Чрезъ коя притча отстранява Исусъ противоречието? Мат 13, 31. 32. Опиши синаповото семе и неговото развитие! Забел. 1.

3. Какво се вижда въ могъщето растене на малкото семенце? Въ що се намира гаранцията за нарастването на Божието царство? 1 Кор. 1, 18; Рим. 1, 16.

4. Какъ оправдава историята тази притча? Забел. 2.

5. Въ какво обаче се крие тайната на неговото разширение? Мат. 13, 33

6. По какво може да се сжди за вътрешнитѣ сили? Сравни настоящето съ миналото и покажи, че християнството е напоило свѣта съ единъ новъ духъ! Забел. 3.

7. Защо бѣха началнитѣ резултати на небесното царство тъй малки? Мат. 16, 24; Лука 14, 26.

8. Какво доказваха хората чрезъ своето странене? Мат. 13, 44—46.

9. Само кой спечелва споредъ тѣзи притчи скъпоценното имане? Забел. 4.

10. На какво сж били готови ученицитѣ? Мат. 19, 27.

11. Какъ потушава Исусъ признацитѣ на тѣхното себедоволство? Мат. 13, 47—52.

12. Кога и отъ кого ще се извърши окончателното пресѣване? ст. 49. Забел. 5.

Забележки

1. Синапътъ е видъ зеле, който въ южнитѣ страни става 3—4 метра високъ. Извънредната дребнoсть на семенцето отъ една страна и удивителната голѣмина на израслото до степенъ на дърво растение, надминаваще всички други отъ този родъ, бѣ станала пословична.

2. Богъ почва съ малко начало. Спасителътъ се роди въ ясла. Въ тишина израстна той. Следъ 3 $\frac{1}{2}$ год. обществена дейность умрѣ съ позорна смъртъ; рибари и митари, невѣжи хора и миряни бѣха неговитѣ ученици и вестители. Първомъ 12 ученика, после 70, на петдесетницата следватъ 3000 души, после 5000 и въ 4 вѣкъ още почитаха Господа въ Азия Иберитѣ, Арменцитѣ и

перситѣ, въ *Африка* абисинцитѣ, въ *Европа* готитѣ, франкитѣ, ирландцитѣ и англосаксонцитѣ. Днесъ повече отъ 4000 милиона човѣци носятъ Христовото име.

И началото на мисионската история бѣ синаповидна. А днесъ! 19 вѣкъ носи съ право името мисионски вѣкъ, и единъ погледъ на жетвеното поле ни дава една удивителна картина. Божието царство нѣма нужда да употребява вънкашни насилнически мѣрки: *то се развива чрезъ собствената си сила*. И както кваса прониква въ брашното и тъй го преобразява, че то приема неговитѣ качества, тъй и Божието царство прониква въ единицитѣ и въ човѣчеството и придава новъ духъ и новъ животъ.

3. Постепенно създаде евангелието нови форми, които древниятъ свѣтъ не познаваше. Извора, който ни бѣ отворенъ въ Христа, се разлѣ по цѣлия животъ и преобрази и оплодотвори всички земни отношения Благотворителнитѣ подобрения сж следствия и плодъ на християнската религия. (Унищожение на робството). Християнството е най-вишиятъ и най-мощниятъ принципъ въ свѣта. „Свѣтътъ *преди* и *следъ* Христа“ е и си остава (споредъ Дьолингера) най-правилното дѣление на историята.

4. Царството небесно е имане, което е скрито въ дълбочината. Повечето хора сж твърде лѣниви и твърде обичатъ удобството и спокойствието, за да копаятъ въ дълбочината. Царството небесно бива намирано само отъ тѣзи, които *търсятъ*. Който иска да го намѣри трѣбва преди всичко да търси истинното, правдивото и чистото. Царството небесно е светилище, което приема само тѣзи, които сж готови да съблекатъ стария човѣкъ и да облекатъ новия. Само свето търсене води къмъ блаженно намирне.

5. Господъ самъ прави разлика между вътрешна и външна принадлежностъ къмъ църквата. И църквата има своитѣ петна и брѣчки и крие въ себе си слаби и болни,

неспособни и непригответени. Едва при свършека на свѣта последва пресѣването, и то се извършва отъ ангелитѣ Божии. Тогава се решава споредъ вътрешното състояние. Тѣй че ние не бива да се възвисяваме. Не началото, само края увенчава нашата вѣрска борба.

2 УРОКЪ — 11 Юлий 1925

Исусъ утишава бурята, Исусъ изцѣрвя единъ бѣсенъ. Лука 8, 22—40 (Мат. 8, 23—34).

Въведение

Исусовитѣ чудеса му осигуряватъ едно изключително положение между всички човѣци. Неговата властъ се простира надъ крѣга на човѣцитѣ, достига дори до природнитѣ стихии въ външния свѣтъ. Неговото владичество е неограничено. Това му пълновластие се вижда въ утишаването на бурята. Въ излѣкуването на бѣсния то достига до несравнима величина.

Въпроси.

1. Кое прави морскитѣ бури тѣй опасни? Какъ става при една такава буря?

2. Не е ли естественъ страха на ученицитѣ при подобна опасностъ? Защо Исусъ въ сжщото положение не се страхува? Пс. 91, 1. 2.

3. Защо бѣ задача на ученицитѣ да опитатъ всичко за спасението на кораба? Мат. 4, 21. Забел. 1.

4. Защо събудиха тѣ Учителя? Бѣше ли това довѣрие? Лука 8, 25 а; Мат. 8, 26 а.

5. Какъ въздействува спасението на народа? Мат. 8, 27. Какъ въздействува то на ученицитѣ? Защо въздействието у тѣхъ бѣше по-дълбоко отколкото у народа.

6. Где въ стария заветъ срѣщаме едно подобно ма-

ловѣрие. Покажи на примѣра на Давида и на Лютера истинско богоупование !

7. Кого среща Ииусъ въ гадаринската областъ ? Лука 8, 26. 27. Каква опасностъ представляваха тѣзи бѣснуети ? Мат. 8, 28.

8. Но какво стана вмѣсто заплашване ? Лука 8, 28. 8 Кой трѣба да познае Исусовото величие ? ст. 29. 30.

9. Каква особенна молба изказватъ демонитѣ ? Какви странични мисли може да сж имали тѣ при това ? Забел. 2.

10. На кжде се опжтватъ свинитѣ подъ влиянието на Исуса ? Лука 8, 33 ; Пс. 145, 5 Защо никой отъ гадаринцитѣ не се осмѣлява да тури ржка на Исуса ? ст. 34. 37. Забел. 3.

11. Сравни положението и поведението на изцѣрения преди и следъ освобождението му ? ст. 27. 29. 35. Какво се доказва съ това на множеството ? ст. 36

12. Защо желае Исусъ изцѣрениятъ да остане въ родния си градъ ? ст. 39 ; Дѣян. 1, 8.

Забележки.

1. Тѣ трѣбваше да изпълнятъ длѣжността си като моряци и да опитатъ всичко за спасението на кораба.

2. Ако имъ бжде отнета властѣта надъ човѣцитѣ, то поне да имъ се позволи да продължатъ безчинството си въ животнитѣ. Изглежда тѣ сж имали и друга една особена мисль. Тѣ искатъ да навлекатъ лошо име надъ Господнето дѣло. Може би обаче и ще имъ се удаде да погубятъ Господа. Въ свинетѣ тѣ могатъ само механично да действуватъ и искатъ да насѣкатъ тѣзи безволеви инструменти противъ Господа, за да го унищожатъ. Господъ обаче повелѣва съ властъ и могжщество, ако и безъ дума. Свинетѣ се издавятъ въ морето. Исусъ показва, че за него една душа е по-ценна отъ всѣка една загуба въ временни блага, колкото и да е тя голѣма.

3. Гадаринцитѣ не се осмѣляватъ дори да говорятъ съ Господа. Тѣ разбиратъ, че той е повече отъ обикновенъ човѣкъ. Споредъ степенъта на своята вѣра и своето познание тѣ го молятъ да напусне тѣхната мѣстность. Когато почувствуватъ близостъта и присѣтствието на Бога, човѣцитѣ се изплашватъ. Грѣшниците не сж достойни да подслонятъ Светиятъ. Лука 5, 8.

3 УРОКЪ. — 18 Юлий 1925

Яировата дъщеря. Исусъ и жената съ кръвотечението. Мар. 5, 21—43. [Мат. 9, 18—26; Лука 8, 41—56].

Въведение.

Исусъ не познава никакви предразсѣдъци. Външнитѣ обстоятелства и условия, социалното положение, народността произходъ не го задлѣжаватъ. Той взема подъ внимание само вътрешността, състоянието на сърцето, и е всѣкога готовъ да даде помощта си на ония, които я желаятъ. Той обича милостъта. Въ това се увѣряватъ почти едновременно единъ началникъ и една болна жена.

Въпроси.

1. Каква служба заемаше Яиръ? Марк. 5, 22. Споредъ това какво лице е билъ той? Забел. 1.

2. Кое желание го зовежда при Исуса? ст. 23. Какво заключаваме ние отъ молбата му за отношението му къмъ Исуса? Какъ оправдава Исусъ довѣрието му? ст. 24.

3. Кой е вториятъ просителъ въ сжщия часъ? ст. 25. Опиши печалния и жребий! ст. 26. Забел. 2.

4. По кой начинъ изнася тя просбата си? ст. 27, 28. Кое и препятствуваше да изрече молбата си предъ ушитѣ на всички? Забѣл. 3.

5. Отговаряше ли тя на условието въ Мар. 9, 23? Какъ се възнагради довѣрието ѝ? Мат. 9, 22.

6. Защо Исусъ не помогна на началника веднага съ една властна дума? Забел. 4.

7. Какво известие пристига? Мар. 5, 35. Що доказва Исусъ съ любезнитѣ си думи? ст. 36.

8. Какъ се поставя Исусъ къмъ обичая за поржчано оплакване на мъртавцитѣ? ст. 38. 40. Сравни Исусовия начинъ на постъпване тукъ съ очистиването на храма.

9. Какъ въздействува Исусовата дума, че детето спи? ст. 39. Какво дадохъ съ това да се разбере?

10. По кой начинъ Исусъ съживява мъртвия? ст. 41. Що открива той съ това? Иоанъ 5, 26; 14, 6.

11. Отъ какво е зависима и днесъ Господнята помощъ? Евр. 11, 6.

Забѣлѣжки.

1. Началникътъ на синагогата заемаше значително положение въ нея. Той заемаше третостепенно мѣсто. Най-вишиятъ служител бѣ първосвещеникътъ и вторий бѣ главниятъ свещеникъ. Въ провинциалнитѣ синагоги началникътъ бѣ първиятъ. Никой, който нѣмаше свидѣтелство отъ санхедрима, че притежава изискуемитѣ се качества, не можеше да се избере за тази длъжностъ. Той се избираше отъ членоветѣ на синагогата. Неговия дългъ бѣ да бди за изпълнението на всичко, що бѣ въ свръзка съ богослуженнето.

2. Кръвотечението бѣ една болестъ, която споредъ закона правѣше човѣка нечистъ и която твърде отслабваше страдащия; тя бѣ и поводъ за разводъ. Такива жени сж твърде плашливи и слабонервни.

3. Нейния срамъ я запира да назове болестъта си предъ всички. Тя се чувствува и виновна, понеже като нечиста по закона се бѣ вмѣсила между народа и даже

иска да се допре до самия тъй възвишенъ учителъ. И тя се задоволява мълчаливо и треперяйкп да се допре до полата на дрехата му. При това тя не е напълно свободна отъ суевѣрие. Затова и Господъ подчертава вѣрата.

4. Разсъжденията на началника го принуждаватъ да позабави помощта си. Първомъ трѣбва да изчезне и последния остатъкъ отъ фарисейското високомѣрие. И то бива поразено на смъртния одъръ на дъщеря му. Тамъ той очаква помощъ само отъ Господнята милость. Съ това се постига целта на изпитанието

4 УРОКЪ — 25 Юлий 1925

Исусъ изцѣрѣва двама слѣпи и нѣмния.
Мат. 9, 27—38.

Въведение

Който намѣри изцѣление чрезъ Исуса, намира въ него преизобиленъ животъ Той не се задоволява само да приведе отъ болестъ въ здраве, отъ смъртъ въ животъ. Той ни снабдява и съ сили, които сж потрѣбни за поощрението и разхубавяването на живота: той дава зрение на слѣпитѣ, езикъ на нѣмитѣ И всички негови подпомагания целятъ не само временното, но и вѣчното щастие на просителитѣ.

Въпроси

1. Какъ повлияха Иисусовитѣ чудеса върху двамата слѣпци? ст. 27. За какво използуваха тѣ случая?
2. По кой рѣдъкъ начинъ поздравиха тѣ Спасителя? ст. 27. Какво трѣбва да сж познали тѣ въ него? Ис. 61, 1 3; Деян. 3, 18.
3. Бѣ ли желанието имъ силно? ст. 28 а. Какво основно условие поставя Исусъ за помощта си? ст. 28 б.

4. Какъвъ резултатъ има тѣхното недвусмислено да ? ст. 29., 30 а. Какво доказа наново Исусъ ? Лука 4 18 ; Иоанъ 1, 9.

5. Какво значение има това днесъ ? Иоанъ 8, 12.

6. Защо Исусъ увещава изцѣленитѣ къмъ мълчание ? ст. 30 б. Забел. 1.

7. Кого довеждатъ тогава при Исуса ? ст. 32. Какво се чете въ самото довеждане на болния ?

8. Защо Исусъ помогна тъй бързо ? ст. 33 ; Иоанъ

3, 8. Кои хубави думи се изпълниха на нѣмия ? Ис. 32,

4. Приложи това къмъ насъ ! Ис. 58, 1-а ; 63, 6 ; 50, 23.

9. Какъ се поставиха фарисеитѣ по онова време спрѣмо Исуса ? Мат. 9, 3. До какво чудовищно обвинение ги доведе завистъта имъ ? ст. 34.

10. Какъ рисува евангелистътъ още веднѣжъ на кратко Исусовата лѣчебна дейность ? ст. 35—38.

11. На какво предлагаше случай Исусу обикалянето му отъ мѣсто на мѣсто ? ст. 36. Каква констатация прави Той предъ видъ голѣмитѣ нужди ? ст. 37.

12. Но кой е по-голѣмъ отъ жетвата ? ст. 38. Въ какво имаме ние ключа за Божията съкровищница ? ст. 38 ; Псал 60, 12. Забел. 2.

Забележки.

1. Ако Исусъ още въ това начално време на действоването си се бѣ напълно открилъ като Месия, може би народа би се опиталъ да го направи царь, както къмъ края на дейността му : Такъвъ единъ опитъ навѣрно би засилилъ умразата на юдейскитѣ началници и би възбудилъ подозрение въ римския намѣстникъ, и съ това Христовото дѣло — по човѣшки казано — би се затруднило и възпрепятствувало. Узнаеха ли свещеницитѣ подробноститѣ по изцѣлението на прокажения, сигурно тѣхната умраза щѣше да ги заведе въ една несправедлива

присжда. Исусъ желаше човѣка да се яви въ храма преди слуха за чудото да достигне до свещеницитѣ. Само тѣй можеше да се реши случая на излѣкувания прокаженъ безпристрастно и да му се позволи отново да се съедини съ своето семейство и своитѣ приятели.

Но и друго имаше Исусъ предъ очи, когато изиска мълчание отъ излѣкувания. Той знаеше, че враговетѣ му всѣкога се стремѣха да пречатъ на работата му и да настроятъ народа срещу него; сжщо той знаеше, че при разчуването на това изцѣление други прокажени се биха струпали около него и съ това биха могли да предизвикатъ мълвата, че народа чрезъ допиране съ тѣхъ се е заразилъ. Сжщо чрезъ събирането на прокажени около себе си би далъ поводъ за обвинението, че е разрушилъ ограниченията на церемониялния законъ. По този начинъ се би възпрепятствувало на дѣлото му, проповѣждане на евангелието.

2. Господарѣтъ на жетвата не ще допусне липса на изискуемитѣ се работници. Какъ да се остави Богъ отъ доброто дѣло, което бѣ захваналъ! Тѣй гледа Исусъ на настоящето — и едновременно се грижи за бъдещето. Той сочи мощния помощникъ надъ насъ. Молитвата е ключа за оржжейницата и съкровищницата Божия.

5 УРОКЪ — 1 Августъ 1925.

Разпращането на дванадесетѣтъ (I часть) Мат. 10, 1—42 (Мар. 6. 7—13).

Въведение.

Исусъ бѣ подканилъ ученицитѣ си да се молятъ на Господаря на жетвата да изпрати работници на огромната си жетва. Сега евангелистѣтъ ни разправя какъ самъ той призва, приготи и разпрати ученицитѣ си. При това ние разбираме по какви принципи иска Исусъ да се

върши работа въ царството Божие, което днесъ е извънредно важно. Тѣзи стихове могатъ да се раздѣлятъ въ отдѣлни пасажи:

- а. Дванадесетѣтъ апостоли: ст. 1—4.
- б. Разпращането: ст. 5—8.
- в. Дейността на апостолитѣ: ст. 9—15.
- г. Странанията на апостолитѣ: ст. 16—22.
- д. Тѣхната защита и награда: ст. 23—34.
- е. Умразата на свѣта, победата на ученицитѣ: ст. 34—42.

Въпроси

1. Коя наредба трѣбваше по-късно да служи за понататъшното разпространение на евангелието? ст. 1-а. При кой случай бѣха тѣ призвани? Мат. 4, 18; 9, 9 Мар. 3, 14; Лука 6, 12. 13; Иоанъ 1, 35—51.

2. Изброй дванайсетѣ по имена! Мат. 10, 2—4. Защо сж тѣ тъкмо дванайсетѣ? Забел. 1.

3. Какви хора бѣха тѣ? 1. Кор. 1, 26; Мат. 11, 25 26. Съ какви особени дарби бѣха тѣ снабдени? Мат. 10, 1.

4. Кжде бѣха изпратени първомъ тѣ? ст. 5. 6. Защо? Изх. 4, 22; 19, 5. Забел. 2.

5. Какво предварително изисква работата между езичниците? Забел. 3. Какво трѣбва да бжде съдържанието на тѣхната проповѣдь? ст. 7.

6. Що трѣбва да бѣга предъ силата на царството небесно? ст. 8 а. Какъ трѣбва тѣ да постѣпватъ при това? ст. 8 б; 1 Петр. 5, 2.

7. Какъ мисли Исусъ по приготовленията и грижитѣ на ученическата боязнь? ст. 9. 10. Какъ постѣпва самъ Исусъ?

8. Съ какво обосновава Господъ своята наредба? ст. 10 поса. часть Какво иска да каже съ това? Забел. 3.

9. Где трѣбва да се отбиватъ тѣ? ст. 11. Тѣй че какъ трѣбва да действуватъ тѣ? Ис. 42, 1.

10. Кое е *едното*, което тѣ трѣбва да носятъ на свѣта? ст. 12. 13 а. Фил. 4, 7, Какъ отстранява Исусъ тѣхната боязнь при една такава отговорност? ст. 13 б.

11. До колко трѣбва да се показватъ тѣ като вестители на миръ? ст. 14. Забел. 4.

12. Защо не е нужно да прибѣгватъ до самозащита? ст. 15; 1 Петр. 2, 23.

Забѣлѣжки.

1. Това число трѣбваше да покаже непосредствената свръзка на неговото дѣло съ старозаветната теократия (богодържавие). Дванадесетътъ избрани сж дванадесетътъ патриарси на единъ новъ Израиль, който се създава по силата на Исусовото слово и който той започва да въвежда въ свѣта на мѣстото на стария.

2. Заповѣдта на Спасителя къмъ дванадесетътъ: „На пжтъ езически не ходете и въ градъ самаряньски не влизайте“, не значи че неговото евангелие не трѣбва никога да се проповѣдва и на другитѣ. Всѣко гѣдѣмо движение има нѣкъде своето начало. Така Галилея най-добре подходеше за проповѣждане на вестта: „Царството небесно наближи“. Ако и юдеитѣ отпадна да бѣха запознати съ истинското богослужение, мнозина отъ тѣхъ бѣха заблудени отъ пжтя на правдата и бѣха действително „изгубени овци“. Право бѣше първи тѣ преди всички други да чуютъ позива за покаяние и реформация и за сдобиване съ поданство въ царството на Месия. Освенъ това 70-тъ седмици отъ Дан. 9, 24 не бѣха още изтекли, оставахъ още 7 години за едно особено дѣло за Даниеловитѣ люде и за светия градъ. Прибързано би било, ако се обърнѣха къмъ езичниците; затова и упжтването въ Мат. 10, 5. 6.

3. Проповѣдването на евангелието предполага съответнитѣ дарби и сили. Не е достатѣчна само добрата воля. Ние трѣбва да бждемъ израсли за нуждитѣ. Ученицитѣ не бѣха още способни да действуватъ между езичниците. Тѣ трѣбваше да се опознаятъ 'първомъ съ нуждитѣ на собствения си народъ и отъ тази работа да извлекатъ нужднитѣ опитности и знания за по-нататѣшната си работа. Отъ частното къмъ общото, отъ малкото къмъ голѣмото.

4. Поздрава съ миръ не е въ никой случай напразенъ. Той се изпълня или на тѣзи, на които се изказва, или на този отъ когото се изказва. Отъ това тѣ черпѣха сила да си останатъ вестители на миръ дори и тамъ, дето биватъ гледани като смутители или обезпокоители. Тѣ се връщаха безъ никакви горчиви чувства, задоволяваха се само да изтърсятъ праха на обувката си. Юдеитѣ, които се връщаха отъ езически страни имаха обичая да отърсватъ праха отъ нозетѣ си. Това бѣ символъ на скъсване всѣко общуване съ идолопоклонниците езичници. Друго наказание не трѣбва и ученицитѣ да налагатъ надъ кѣщи и градове, дето не искатъ да знаятъ за Бога. Богъ е справедливия сдия.

6 УРОКЪ — 8 Августъ

Изпращането на дванайсетѣ [II частъ]. Мат. 10, 16—42.

Въпроси.

1. Защо Исусовото изпращане е тъй опасно? ст. 16. По кой начинъ ще се опитатъ да заплашатъ ученицитѣ? ст. 17.

2. Съ кого ще се съединяватъ за по-успѣшното преследване? ст. 18 На какво сж се обърнали човѣцитѣ? ст. 17.

3 До какви неестествени средства ще се хванатъ за достигане целта си? ст. 21. Защо това е противно и на една вълча природа?

4. Защо Исусовитѣ ученици ще бждатъ тѣй мразени? ст. 22; Деян. 4, 12. Какъ и где се изпълниха за пръвъ пжтъ Исусовитѣ думи въ пълния си обемъ и съдържание?

5. Но защо въпреки всичко ученицитѣ нѣма нужда да се боятъ? ст. 16 а (натърти втората дума!) Забел. 1. 6. Кой съветъ дава Исусъ? ст. 16 б. Забел. 2. За какво дава удобенъ случай тъкмо изправянето предъ сждъ? ст. 18. 7. Защо не трѣбваше да се страхуватъ отъ единъ такъвъ часъ? ст. 19. 20.

8. Отъ коя гледна точка трѣбва тѣ да гледатъ страданията си? ст. 24. 25.

9. Коя истина ни насърдава въ всички утѣснения? ст. 26. Затова какъ могатъ да излѣзатъ на работа? ст. 27.

10. До кжде само отива властта на човѣцитѣ? ст. 28. Подъ чия закрила сж вѣрующитѣ? ст. 29-31 Защо? ст. 32-33.

11. Какъ обяснява Спасителътъ собственото противодействие на човѣцитѣ? Где лежи действителната причина на враждата? ст. 34. Забел. 3.

12. На какво трѣбва да бжде искрениятъ готовъ? ст. 38-39.

13. Какъ опитва Исусъ още веднѣжъ да засили довѣрието на ученицитѣ? ст. 40-42.

Забѣлъжки

1. Не самоволно и не доброволно сж се втурнали тѣ измежду вълцитѣ. Исусъ заповѣда, тѣ послушаха.

2. Работата за Господа изисква ясенъ духъ и чисто сърдце. И дветѣ сж необходими. Проповѣдника се нуждае

отъ дветѣ: истинностъ и чистота. Духъ и сърдце трѣбва да достигнатъ еднаква висота.

3. Противодѣйствието на човѣцитѣ може да се види странно. Дали вината е на страната на вестителитѣ и проповѣдницитѣ? Причината на враждата е въ самото евангелие. Мира съ Бога изключва мира съ грѣха. Дето се яви Христосъ трѣбва да стане едно опредѣление. Неговата миротворна мисия му дава меча въ ржка. Той не търпи никакво противно влияние. И тази борба не харесва на повечето човѣци. Да живѣятъ съ всичкия свѣтъ и съ всичко въ свѣта, това само искатъ тѣ. Който иска друго бори се и бива оборванъ, дори и съ ѝ отъ свои. Така се идва до самоопредѣление въ дома.

7 УРОКЪ — 15 Августъ.

Нахранване на петътъ хиляди. Исусъ ходи по морето. Мат. 14, 14-33.

Въведение.

Отде има този толкова мждростъ и такава чудотворна сила? Отде всичко това? Тѣзи въпроси вълнуваха хората отъ Назаретъ, разклатиха четверовластника Ирода, занимаваха народа. Но задоволителенъ отговоръ тѣ не намѣриха. Плътъ и кръвъ не могатъ да откриятъ тайнитѣ на царството Божие. Ние се нуждаемъ отъ самото откровение на Господа. Само той може да даде истинския отговоръ. Той не прави това по начина на книжниците, но въ духа на единъ Изкупитель, чрезъ извършване на убедителни дѣла

Въпроси

1. Защо избѣгва Исусъ възможнитѣ Иродови засади? ст. 13 а; Иоанъ 2, 4. Забел. 1. Отъ кого не можа да се укрие Исусъ? ст. 13 б.

2. Какъв принцип го ръководи? ст. 14. Така че въ какво лежи величието му? Лука 19, 10.

3. Какво положение настъпи? ст. 15. Какво иска Исусъ да покаже на ученицитѣ съ предложението си? ст. 16. Какъ показаха тѣ безсилието си? ст. 17.

4. Опиши случилото се! ст. 18—20 Съ какво започва Исусъ дѣлото си? Мар. 6, 41; Псал. 145, 15; 107, 9.

5. Съ какъв успехъ се помоли Исусъ? Мар. 6, 42—43. Що доказа той съ това? Пс. 23, 5; Иоанъ 10, 11.

6. Защо се отклонява той отъ почеститѣ на народа? Иоанъ 6, 14, 15; Мат. 14, 23. Забел. 2.

7. Въ какво положение намираме Исуса? ст. 24. Но кое обещание трѣбваше да се изпълни на тѣхъ? Ерем. 15, 11; Пс. 46, 2.

8. Какъ се случи, че Исусъ да бжде на време тамъ? ст. 25. Защо морето не можеше да го ограничи? Бит. 1, 9—10; Кол. 1, 16.

9. Какво впечатление направи Исусовото присъствие на ученицитѣ? ст. 26. Забел. 4. По кой нѣженъ начинъ се докосва той до тѣхъ? ст. 27.

10. Защо можемъ да считаме Петровия въпросъ за дързъкъ? ст. 28. Какво не го задоволява? Съ какво свързва той достоверността? Сжд. 6, 38.

11. Защо Исусъ се отзовава на това обидно желание? 1 Петр. 2, 23. Какво възпитателно намѣрение свързва Исусъ съ това? Забел. 5.

12. Къмъ кого извика Петръ въ уплахата си? ст. 30. Какво издействува Исусовата помощ? ст. 32; Ис. 43, 2—3; 1 Кор. 11, 31.

13. Колко силенъ бѣ езика на фактитѣ? ст. 33.

Забележки

1. Това не е малодушие. Истинско богоупование познава и мъдростъ и трезвеностъ. Исусъ е въ службата

на Отца, той не търси своята си слава; трѣбваше да покаже себе си още на хиляди хора, които го желяеха.

2. Исусъ не иска да падне подѣ примамкитѣ на човѣцитѣ. И за това се моли той за сили отъ Отца, за да може да изпълни своето спасително призвание. Той иска да прослави името на Отца. И тази молба бѣ послушана.

3. Отъ височината, дето Исусъ се молѣше наблюдава тъмната нощъ и вижда опасността за своитѣ. Неговиятъ животъ не е праздно наблюдаване, но внимателността на единъ любвеобилень помощникъ. По чудесни пѣтища се притича той на помощъ.

4. Възможността на неговата близость противоречи на тѣхнитѣ представления. Вместо да се издигнатъ въ висотата, тѣ се оставятъ да бждатъ смѣкнати отъ суевѣрието въ дълбочината. Помощъта се смайва. Не се признава непосредственото явяване на благодатъта. Тѣй много превъзхожда божествената съжалителность нашата схващателна сила.

5. Петръ трѣбваше да узнае въ коя опасность на недовѣрие се втурна дързостъта. Единъ герой не вика, както Петръ извика: неуспеха му е явенъ. И явното му признаване на това издига Петра тукъ. Той не иска да се самозалѣгва. Самообвинението е негово спасение и негово величие.

8 УРОКЪ — 22 Августъ 1925

Хлѣба на живота. Иоан. 6, 22—71.

Въведение

При този урокъ ние имаме работа съ една отъ дългитѣ, по-голѣмитѣ, най-тежкитѣ по съдържание глави на библията. Нужно е да разчленимъ цѣлото и да разгледаме съдържанието по отдѣли.

А. Какъ иска Исусъ да бжде търсенъ? ст. 22—29.

Б. Исусъ, хлѣбътъ на живота. ст. 30—51.

В. Исусъ, истинската храна и истинското питие. ст. 53—58.

Г. Исусъ, животворниятъ Духъ. ст. 59—64.

Д. Исусовитѣ въпроси къмъ дванадесетѣтѣ. ст. 65—71.

Въпроси.

А. Какъ иска Исусъ да бжде търсенъ.

1. Коя мисль изглежда е занимавала изключително Исуса? ст. 22—24. Но на какво мнение е Господъ? ст. 26; Лука 12, 19 21;

2. Въ какво се състои истинското търсене? Амосъ 8, 12. Отъ какво зависи намирането? ст. 29. До кжде завежда тази вѣра? ст. 27. забел 1.

Б. Исусъ, хлѣбътъ на живота.

3. Какъ подействува поучението върху народа? ст. 30. Въ коя форма търсѣха тѣ хлѣба на живота? ст. 31. Какъ се поставя Исусъ спрѣмо това гледище? ст. 32. Забел. 2.

4. Какъвъ произходъ сочи хлѣбътъ на живота? ст. 33. Въ кого е въплѣтенъ той? ст. 35 а. Забел. 3.

5. Какво условие трѣбва да се изпълни, за да се получи той? ст. 35 б. До де се простира неговата готовность? ст. 37—39.

6. Какво роптание пораждатъ Исусовитѣ думи въ народа? ст. 41. 42. Но кое само споредъ Исусовия отговоръ води къмъ целта? ст. 44. 45. Забел. 4.

7. Кой е *едничкиятъ* непогрѣшимъ Божий „преводчикъ“? ст. 46—49. Така че въ какво се състои животото християнство? ст. 48; Иоан. 7, 38. Забел. 5

В. Исусъ истинската храна и истинското питие.

8. Въ каква по-силна форма подчертава Исусъ, че безъ него нѣма животъ? ст. 51—55. Какъ да се разбиратъ тия думи? Забел. 6. Въ какво се състои цѣлата тайна на християнския животъ? ст. 56.

Г. Исусъ, животворния Духъ.

9. Съ какво доказва Исусъ претенцията си за божественъ произходъ? ст. 62. Чрезъ кой принципъ се опита Исусъ да даде разумение на ученицитѣ? ст. 63; Иоанъ 3, 3; Рим. 8, 14; 1 Иоанъ. 3, 24.

Д. Исусовия въпросъ къмъ дванадесетѣтъ.

10. Кой пжтъ трѣгнаха повечето следъ Исусовитѣ думи? ст. 66. Какъвъ въпросъ отправя той къмъ дванадесетѣтъ? ст. 67.

11. Какво трѣбва да знаятъ тѣ въ часа на опредѣление? Иоанъ 7, 17. Кой знаменателенъ отговоръ намѣри Петъръ за тѣхното опредѣление? ст. 68. 69.

12. Така че отъ какво е въ зависимостъ познанието? ст. 69; Иоанъ 11, 40.

Забележки.

1. Ние се нуждаемъ отъ храна за вѣченъ животъ, не храната, която употребяватъ мждритѣ кухари на свѣта, или църковнитѣ кухари. Ние се нуждаемъ отъ божествена храна. Такава ни поднася Исусъ, комуто Богъ е сложилъ печата на единствеността. Понеже само той може да даде този хлѣбъ, затова и иска да бжде търсенъ само заради него.

2. Юдеитѣ мислѣха за Мойсея. Неговата мана бѣше наистина една храна съ чуденъ произходъ, но все пакъ чисто материална. Този хлѣбъ, колкото и хубавъ да бѣше накрай стана за отвръщение на Израиля. На слънце се топѣше, при запазване се усмърдѣваше. Като я ядоха умрѣха въ грѣховетѣ си. Небесенъ хлѣбъ ли бѣше това?

3. Истинскиятъ хлѣбъ *слиза*, е *личенъ*. Той е самиятъ Исусъ, не неговото учение, той самъ. Пълно общение съ него е най-голѣмата ни нужда. Той, лично възприетиятъ, живодействуващиятъ въ насъ Исусъ, е хлѣбътъ на живота.

4. Отецъ изпрати Сина да примири човѣцитѣ съ Бога. Затова, който иска да дойде при Христа, трѣбва да има желание за Отца. Така ни тегли Богъ Отецъ, тегли и поучава; човѣкъ слуша и се учи.

5. Живото християнство е личниятъ Христосъ. Всичко е основано върху неговата личностъ. Азъ съмъ това е неговата голѣма дума. Неговата личностъ е нашата вѣра; тя е нашата надежда. Той е съдържанието на нашия животъ.

6. На мѣстото на стария заветъ застана новия, завета на духовното новорождение. Центъра въ оня заветъ бѣ олтаря, тукъ е самия Христосъ. Образното беше въ жертвата; Христосъ е самата жертва. Христосъ е единствениятъ ходатай между Бога и човѣцитѣ. Извънъ него, безъ него, нѣма животъ, нѣма изкупление нѣма примирение. Тѣзи думи не споменаватъ нищо за Господнята вечеря; общение съ Христа въ живота е смисъла на думитѣ.

9. УРОКЪ — 29 Августъ 1925 г.

Исусъ и хананейката. Мат. 15, 21—28.

Въведение.

Исусъ използва срещата съ хананейката, за да въведе ученицитѣ въ познанието на неговата богосиновностъ и

по нагледенъ начинъ да имъ покаже, че тѣхнитѣ предразсѣдъци не могатъ да издържатъ или да се оправдаятъ, нито предъ чисто човѣшкитѣ чувства, нито предъ сжществувашката между езичникитѣ вѣра. Историйката се разбира най-добре, като се забележи, че Исусъ при това говори въ смисъла на разбирането на ученицитѣ, защото тъкмо чрезъ това желае да покаже несостоятелността на това становище.

Въпроси.

1. При кой случай спомена Исусъ Сидонъ и Тиръ? Мат. 11, 22. Где бѣха разположени тѣзи грѣхове? (карта I) Защо подири Исусъ тази област? Мат. 10, 23; Иоанъ 11, 4.

2. Кои обстоятелства заведоха хананейката при Исуса? Мат. 15, 22. При какви предварителни условия помагаше всѣкога Исусъ? Мат. 8, 8. 10. 13; 13. 58.

3. Какъ може майката да каже: Помилвай ме? ст. 22. Какво поведение държи Исусъ? ст. 23-а. Защо е чудно това?

4. Кой се застъпва за жената? ст. 23-б. Какви разсждения обаче виждаме отъ тѣхното застъпничество? ст. 23-с. Забел. 1.

5. Какъвъ отговоръ дава Исусъ? ст. 24. До какво съзнание трѣбваше да дойдатъ ученицитѣ отъ този суровъ отговоръ? Забел. 2.

6. Изгубва ли майчината любовъ надежда? Какъвъ смѣлъ опитъ предприема тя? ст. 25.

7. Въ какъвъ чистъ юдейски смисълъ ѝ отговаря Исусъ? ст. 26. Кои хора би били този пътъ доволни отъ Исуса? Забел. 3.

8. Защо понесе жената отказа тъй лесно?

9. Но какъвъ другъ тонъ трѣбва да е почувствувала жената въ Исусовитѣ думи? Отде явствува това? ст. 27.

10. Що се виждаше въ нейнитѣ думи? ст. 28. Заб. 4.
 11. Кой Исусъ се вижда сега? 28 б. Пс. 145, 9.
 12. Тѣй че кое води къмъ цельта?

Забележки.

1. Болката на езичниците не ги никакъ трогва. Тѣ сж загрижени само за собствената си сигурность. Не трѣбва да я помилва Господъ; той трѣбва да ѝ хвърли милостиня и всичко що се умири.

2. Юдеитѣ се считаха за привилегировани. И Исусъ иска да каже: Какъ можете вие като юдеи да се застѣпвате въ коравостъта си за тази жена? Не е ли тя като езичница изключена отъ Божията милость, и съ право? Това бѣ единъ сполучливъ отговоръ. Ученицитѣ вече пре-дчувстваха следствията на тѣсногърдието. Затварянето въ себе си води къмъ свиреность. Тѣ все повече съзнаватъ жестокостьта на юдейското схващане.

3. Исусъ отвърща точно въ смисъла на юдейското богословие. Наистина той трѣбва при тѣзи остри думи да насилва сърцето си. Но тя е едно нечисто, презрѣно сжщество. И затова нищо не може да ѝ се направи. Чува се сжщевременно обаче потреперването на Исусовото сърдце при тия думи. Това почувствува и жената.

4. Смиренъ е, решителенъ е нейниятъ отговоръ. Но тя говори съ силна вѣра. Тази ѝ вѣра заслужава най-голѣма цена. Това разбиратъ и ученицитѣ, и противодействието имъ е пречупено.

10. УРОКЪ — 5 Септемврий.

Исусъ въ немилость предъ съвременицитѣ си.
Мат. 16, 1--28.

Въведение.

Исусовото значение растъше отъ день на день. Неговитѣ учения и действия му осигуриха голѣмо значение. Противниците започнаха да треперятъ. И тѣ решиха да турятъ край на дейността му. Затова този пътъ се съюзиха инѣкъ различаващитѣ се въ учение и животъ фарисеи и садукееи. Исусъ ги възпира по чудесенъ начинъ. Тогава той използва случай за да изпита познанието на ученицитѣ си, и то заради сами тѣхъ. За да не изгубятъ наново познанието, за неговата богосиновностъ; той побързва да ги подготви за бѣдацето, което очаква него и неговитѣ. Явяватъ се три отдѣла:

- А. Исусъ противъ фарисеитѣ и садукееитѣ.
- Б. Хората, Исусъ и Петръ.
- В. Презъ страдания къмъ слава.

Въпроси.

А. Исусъ противъ фарисеитѣ и садукееитѣ.

1. Какво се очакваше въобще въ народа за Месия като удостовѣрение? Иоилъ 2, 30. Съ какво искане се явяватъ фарисеитѣ и садукееитѣ? ст. 1. Кое намѣрение лежи естествено въ това?

2. Какъ излага Исусъ тѣхното лукавство? ст. 2-4. Какво тѣ споредъ тѣзи думи добре познаватъ? Бѣха ли тѣ обаче назадъ въ божественитѣ? ст. 3 на края.

3. Само кое знаменение още ще имъ се даде? ст. 4. Защо тукъ не може да се разбира за възкресението? Забел. 1. Тѣй че какво трѣбва да се разбира подъ това? Мат. 12, 41.

Б. Хората, Исусъ и Петръ

4. Слага ли Исусъ тежестъ на общественото мнение? ст. 14. Какво цени той съ въпроса си? ст. 15. Заб. 2.

5. Какъ отговаря Петръ? ст. 16. Какво чувство се вижда въ Исусовия отговоръ? ст. 17. Забел. 3.

6. На какво прави това опознание Петра способенъ? ст. 18. Забел. 4. Що остава при все това вѣрно? 1 Кор. 3, 11

7. Но отъ какво се нуждае църквата? 1. Петр 2, 4. 5. Оказва ли се съ тѣзи думи къмъ Петра нѣкаква услуга на властническитѣ апетити на Римъ? Забел. 5.

8. Кое трето обещание получава Петръ? ст. 19. Кой Петръ е визиранъ тукъ? 1 Кор. 2, 14. 15.

9. Въ какво се състои тази властъ? Забел. 6.

В. Презъ страдания къмъ слава.

10. Кой пжтъ води къмъ 'славата? ст. 21. Какво показватъ Петровитѣ думи? ст. 22. Отъ що е повлияло това противоговорене?

11. Като какво почувствува Исусъ това противоговорене? ст. 23. Исква ли съ това Господъ да таксува Петра като сатана? Забел. 7.

12. Какво настоятелно увещание свързва Исусъ съ неговото противоговорене? ст. 24—26. Какво ще заеме нѣкога мѣстото на робския образъ? ст. 27. Какво ще преживѣятъ дори нѣкои? ст. 28; Мар. 9, 1. 2.

Забележки.

1. Съ едно указание на възкресението си Исусъ би се отзовалъ на желанието за знамение. Съ това би се задлжилъ да се яви като възкрѣсналъ на прелюбодѣйния родъ. А това не стана. Той се яви на ученицитѣ и на вѣрующии. Отъ друга страна ниневийцитѣ нѣмаха и

понятие за Ионовото избавление. Тъй че другаде е точката на сравнението. То е въ проповѣдта за покаянието. Ниневийскитѣ хора повѣрваха въ проповѣдта на Иона и се покаяха. Това знамение се дава на юдеитѣ. Тѣ сж канени на покаяние отъ самия Исусъ, който е по-голъмъ отъ Иона. (ср. Мат. 24, 14 за последното време).

2. Исусъ знае колко малко се покриватъ истината и болшинството. Ученицитѣ обаче трѣбва да си дадатъ ясна смѣтка за това, което ги свързва съ Исуса.

3. Радостъ звучи отъ Исусовитѣ думи. Ясната Петрова изповедъ е гаранция, че той е хваналъ коренъ въ човѣчеството и намѣрилъ въ него една църква. Такова начало обещава добъръ напредѣкъ.

4. Петровото убеждение произхожда отъ Отца отъ Духа въ висинитѣ. Този духъ ще води църквата и понататѣкъ. (Фил. 1, 6) това познание удостоява Петра да заеме едно почтено мѣсто. Помисли за петдесетницата.

5. Основенъ камѣкъ и канара е само този Петръ, комуто се направи откровение отъ небето, *този* ученикъ, който недвусмислено изповѣдва Исуса. Това засѣга всѣкиго, безъ разлика на време и мѣсто, на име и възраст. Докогато църквата стои на тази каменна основа (живо изповѣждане Христа) тя е сигурна. Църквата не може да загине, защото само вѣрата е пѣтя къмъ царството небесно.

6. Само живата вѣра има ключоветѣ и може да определи кой ще отиде въ небето. Само тя знае, що е добро и право предъ Бога. Въ вѣрата ключоветѣ сж въ добри рѣще. Тя ни съобщава и вѣчната, непогрѣшима истина (ср. Мат. 18,18; Лука 11,52).

7. Колкото Исусъ направи Петровата личностъ камѣкъ, толкова го и таксува тукъ като сатана. Самовластието идва отъ сатана. Своенравието е дяволско.

11 УРОКЪ — 12 Септемврий

Преображението. Мат. 17, 1—9. (Мар. 9, 1—13).

Въведение

По Исусовитѣ думи (Мат. 16, 28) ученицитѣ може толкова по живо да сж сънували за бждащата си слава. Необходимо е едно очевидно, впечатлително обяснение. Тѣ трѣбва да намѣрятъ случай да познаятъ колко малко се сходятъ тѣхнитѣ очаквания съ спасителния и царственъ Божий планъ. Затова Исусъ се решава да имъ осигури една необикновена гледка отъ вжтрѣшната си сжщина, както и положението на представителитѣ на стария заветъ.

Въпроси.

1. Съ какво намѣрение взема Исусъ единъ день Петра, Якова и Иоана съ себе си на планината? Мат. 17, 1; Лука 9, 28.

2. Защо взема Господъ само тия трима? Забел.
1. Какво стана презъ врѣме на молбата? Мат. 17, 2.

3. Въ какво положение оставаше Исусъ при всички досегашни чудеса? Фил. 2, 7. Какво се яви тукъ? Евр. 1, 3; Откр. 1, 14, 15.

4. Кои старозаветни мже се явиха? ст. 3 Забел.
2. Кой е предмета на тѣхния разговоръ? Лука 9, 31.

5. Отъ какви плѣтски черти бѣ Петръ наново завладѣнъ? Мат. 17, 4.

6. По кой начинъ се изказва самъ Богъ за дѣлото на своя Синъ? ст. 5.

7. Кога другъ пжтъ бѣ получилъ Исусъ това свидетелство отъ устата на Отца? Мат. 3, 17.

8. Защо бѣ то тогава важно за него? Защо сега въ този часъ то е по-значително?

9. Какви основания има Исусъ за забраната си на ученицитѣ? ст. 9. Забел. 3. Какъ употрѣби Петръ по-късно преживѣното? 2 Петр. 1, '6—19.

10. Какъвъ въпросъ поставиха ученицитѣ? ст. 10. Съ какво бѣше въ свързка този въпросъ? ст. 9 посл. часть; Деян. 1, 6.

11. Какво ще бжде предварителното условие за идването на царството на Месия? Мал. 3, 1; 4, 5. Какъ тълкува Исусъ този текстъ? Мат. 11, 7. 10. 14; 17, 12.

Забележки.

1. Господъ не допуша да бжде завладѣнъ отъ пристрастие. Той взема подъ внимание сърдечната възпримчивость, схващателната способность. Другитѣ посрещнаха Исусовитѣ думи (Мат. 16,28) хладно и тѣпо. Тримата напротивъ докоснаха сърдцата имъ и тѣ не можеха да ги съгласуватъ съ по-раншнитѣ му изявления. Неясни бѣха тѣ за тѣхъ. И тѣ заслужаваха особено внимание.

2. Исусъ не е въ противоречие съ представителитѣ на стария заветъ. Ако и да стѣпва на страдалния пѣтъ, той не се дѣли отъ закона и пророцитѣ. Напротивъ! Тѣкмо чрезъ това той ги изпълнява.

3. Исусъ искаше да въпрепятствува на плътското въодушевление, което разказването на такова едно събитие би породило у другитѣ апостоли и народа.

12. УРОКЪ — 19 Септемврий

Исусъ изцѣрвя единъ бѣснуемъ. Мар. 9, 14—29; Мат. 17, 14—27.

Въведение.

Напоследъкъ бѣхме на височината. Днесъ сме въ долината. Колко чистъ бѣ въздуха тамъ горе; колко тежкъ е тукъ долу! Тамъ въ царството на свѣтлината,

тукъ въ мрака на тъмнината. Каква противоположностъ. Но Исусъ се прославя тукъ както тамъ. Ако ние преживѣхме на височината едно прославяне въ тихитѣ часове на непосредствено сношение съ небето, въ долината на грѣха, прославянieto става средъ бушуванието и враждата на свѣта.

Въпроси.

1. Каква властъ бѣ далъ нѣкога Исусъ на ученицитѣ си? Мат. 10, 8.
2. Какво можеха тѣ да докладватъ за успехитѣ си? Лука 10, 17.
3. Каква опитностъ имаха съ бѣсния? Мар. 9, 18; Забел. 1.
4. Какъ използуваха книжницитѣ това безсилие? ст. 14, 16. Кой е докоснатъ чрезъ безсилието на ученицитѣ?
5. Кѣмъ кого се обръща сега отчаяниятъ баща? ст. 17.
6. Какъ подеиствува върхъ Господа слабостта на ученицитѣ му? ст. 19. Забел. 2.
7. Какво трѣбва той явно да укорява? ст. 19: Мат. 17, 20.
8. Опиши подробнитѣ обстоятелства при изцѣрението! Мар. 9, 20.
9. Отъ какво направи Исусъ зависима помощта си? ст. 23. Кому следователно трѣбваше да се помогне най-напредъ? ст. 24.
10. Чрезъ какво последва изцѣлението? ст. 25. Какъ изказва още веднажъ бѣса си победения демонъ? ст. 26.
11. До кжде отива любвеобилната Исусова грижа? ст. 27.
12. Какво не е достатъчно за такива случаи? ст. 28, 29. Забел. 3.

Забележки.

1. Колко тъжно звучи бащината жалба: твоите ученици не можаха да го излъкуватъ. Тъ наистина се опитаха, напраздно обаче.

2. Слабостта на ученицитъ възбужда негодуванието на Господа. Тя оскърбява неговото сърдце, обижда и наскърбява неговото богообщение. Следъ съобщението съ небеснитъ сщества той по-ясно чувства разстоянието между неговата слава и развращения родъ.

3. Обикновената мърка въра тукъ не е достатъчна. Необходима е цѣлата върска енергия, която се придобива само чрезъ най-тѣсна свързка съ Бога (молба) и решително отдѣляне отъ свѣта (постъ).

13 УРОКЪ. — 26 Септем.

Преговоръ.

1. Урокъ. Покажи отъ притчата за синаповото семе по кой начинъ трѣбва да се разпространява Божието царство?

2 Урокъ. Защо Исусъ укорява страхливостта на ученицитъ си? Отде има Исусуъ спокойствието си? Кое доказва Исусовата властъ надъ буря и море? Опиши Исусовата опитностъ между гадаринцитъ!

3 Урокъ Като какъвъ се открива Исусъ при възкресението на Яировото момиче!

4 Урокъ. Покажи отъ изцѣлението на слѣпия и нѣмния какво може Господъ да ни даде?

5 Урокъ Защо трѣбваше ученицитъ изпърво да ограничаватъ проповѣдта си само до Израила? Защо не трѣбва отъ по-рано да се грижатъ за препитанието си?

6 Урокъ. Каква участъ очаква ученицитъ при дейността имъ? Какъ да се отнасятъ когато сж въ опас-

ность? Какъ може Исусъ да каже че не билъ дошълъ да донесе миръ, а ножъ?

7 Урокъ. Какво трѣбва да научатъ ученицитѣ отъ чудесното нахранване? Какъ се показва това въ мисионската история?

8 Урокъ. Какво иска Исусъ да покаже нагледно, като назовава себе си хлѣба на живота? Колко интимно трѣбва да бжде това общуване?

9 Урокъ. Защо подирва Исусъ областъта на Тиръ и Сидонъ? Какъ получава хананейката желаната помощ? Кой предразсѣдъкъ въ ученицитѣ си искаше Исусъ да премахне?

10 Урокъ. Какъ сждятъ Исусоветѣ съвременници за неговата личностъ и неговото дѣло? Какъ достигна Петръ изповѣданието си? Въ какво се крие следователно силата на църквата?

11. Урокъ. Въ какво може да се вземе преображението като единъ малъкъ образъ на Исусовото пришествие? За какво трѣбваше ученицитѣ да приематъ едно поучение?

12 Урокъ. Защо ученицитѣ въпреки дадената имъ дарба не можаха да изцѣлятъ бѣснуемия? Какво е нужно за извънредни случаи?

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА-ШУМЕН